

Zn. SPR-2166/10-13

ROZHODNUTÍ

Předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů jako odvolací orgán příslušný podle § 2, § 29 a § 32 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a podle § 10 a § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu takto:

Rozklad účastníka řízení, společnosti finanční rada s. r. o., se sídlem Ve Smečkách 603/13, 110 00 Praha 1, IČ: 27180484, proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů zn. SPR-2166/10-7 ze dne 11. června 2010, kterým byla účastníku řízení jako správci osobních údajů ve smyslu § 4 písm. j) zákona o ochraně osobních údajů za to, že od roku 2004 zpracovával prostřednictvím záznamu z kamerového systému osobní údaje svých zaměstnanců a hostů v restauraci Zorbas, na adrese Ve Smečkách 603/13, 110 00 Praha 1, kamerami č. 1 až 5 a 7, umístěnými v restauračních místnostech a kuchyni, a to bez jejich souhlasu a aniž by mu svědčila nějaká ze zákonných výjimek, neinformoval subjekty údajů v plném rozsahu předvídaném zákonem o shromažďování jejich osobních údajů a do 20. června 2008 nesplnil oznamovací povinnost vůči Úřadu pro ochranu osobních údajů, tedy za to, že svým jednáním porušil povinnosti uložené mu § 5 odst. 2, § 11 a § 16 zákona o ochraně osobních údajů, tedy povinnost zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů nebo v případě, kdy správci svědčí některá z výjimek vymezených § 5 odst. 2 písm. a) až g) zákona o ochraně osobních údajů, povinnost informovat subjekty údajů o tom, v jakém rozsahu a pro jaký účel budou jejich osobní údaje zpracovány, kdo a jakým způsobem bude osobní údaje zpracovávat a komu mohou být osobní údaje zpřístupněny, a o jejich právu přístupu k osobním údajům, právu na opravu osobních údajů, jakož i o dalších právech uvedených v § 21 zákona o ochraně osobních údajů, a povinnost oznámit Úřadu pro ochranu osobních údajů záměr zpracovávat osobní údaje, čímž naplnil skutkové podstaty správních deliktů podle § 45 odst. 1 písm. e), f) a i) zákona o ochraně osobních údajů, v souladu s § 45 odst. 3 uvedeného zákona uložena pokuta ve výši 30.000 Kč a dále uloženo nahradit náklady řízení v částce 1.000 Kč, **se zamítá.**

Odůvodnění

Řízení ve věci podezření ze spáchání správních deliktů podle § 45 odst. 1 písm. e), f) a i) zákona o ochraně osobních údajů v souvislosti se zpracováním osobních údajů kamerovým systémem bylo s účastníkem řízení, společností finanční rada s. r. o., se sídlem Ve Smečkách 603/13, 110 00 Praha 1, IČ: 27180484 (dále jen „účastník řízení“), zahájeno oznámením Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „ÚOOÚ“) doručeným účastníku řízení dne 7. dubna 2010. Podkladem pro zahájení řízení byl kontrolní protokol zn. INSP22059/08-12 ze dne 2. listopadu 2009, pořizovaný dle

zákona o ochraně osobních údajů a dle zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů, a další spisový materiál shromážděný v souvislosti s kontrolou provedenou inspektorem ÚOOÚ Ing. Bc. Milošem Dokoupilem ve dnech 20. července až 2. listopadu 2009.

Účastník řízení se k věci vyjádřil dopisem doručeným ÚOOÚ dne 27. dubna 2010, jehož součástí byla i kopie Oznámení o zpracování osobních údajů ze dne 20. června 2008, a následně pak dopisem ze dne 27. května 2010. Ve svých vyjádřeních účastník řízení mimo jiné uvedl, že kamerový systém nesloužil a neslouží k identifikaci osob, pokud se tyto osoby nedopustí trestného jednání - v tom případě je však dle jeho názoru budou identifikovat orgány činné v trestním řízení, že kamerový systém sloužil ke zkvalitnění obsluhy hostů a k ochraně zaměstnanců před hosty. V této souvislosti účastník řízení dodal, že protože se mohl zpětně ze záznamu zkontrolovat způsob ztráty, nebyla nikdy uplatněna hmotná zodpovědnost, a dále, že zaměstnanci požadovali, aby byl záznam kamer využíván k jejich ochraně. Současně účastník řízení uvedl, že zaměstnanci mají informace o kamerovém systému a s jeho provozem souhlasí.

Ohledně oznamovací povinnosti účastník řízení uvedl, že oznámení o zpracování osobních údajů kamerovým systémem zaslal ÚOOÚ poprvé dne 20. června 2008, předložil ho i při kontrole a zaslal jeho kopii (kopii formuláře odeslaného dne 20. června 2008) i v rámci vyjádření k předmětnému správnímu řízení.

Konečně pak účastník řízení konstatoval, že záznamy z kamerového systému nebyly nikdy nikomu předány a nebyly využity v žádném řízení, a že na základě upozornění v rámci kontroly a rozhodnutí v řízení o námitkách proti kontrolnímu protokolu kamerovým systémem již nepořizuje záznam.

Na základě shromážděných materiálů došel správní orgán I. stupně ve věci ke zjištění, že účastník řízení provozoval ve shora uvedené restauraci kamerový systém sestávající se z osmi kamer pořizujících záznam – kamery byly v prostorách restaurace rozmístěny následujícím způsobem: 1. kamera byla umístěna v hlavní restaurační místnosti a sledovala barový pult, prostor za barovým pultem a částečně stolové zařízení; 2. kamera byla umístěna ve stejné restaurační místnosti a sledovala vchod do restaurace, vchod do kuchyně a lednici, která byla umístěna u vchodu do kuchyně; 3. kamera byla umístěna v rohu nad vstupními dveřmi do restaurace a sledovala prostor hlavní restaurační místnosti; 4. a 5. kamera byly umístěny v zadní místnosti restaurace a sledovaly stolové zařízení; 6. kamera byla umístěna v provozních prostorách a sledovala pokladnu obsluhy; 7. kamera byla umístěna v kuchyni a sledovala kuchyňský provoz; 8. kamera byla umístěna v suterénu v chodbičce u zadního (nouzového) východu a sledovala tento východ. Na monitoru řídicí jednotky (PC) se zobrazovaly simultánně záběry z více kamer, popř. bylo možné zobrazit i záběr z jedné vybrané kamery. Záznamy z kamerového systému se ukládaly na pevný disk počítače automaticky, kamerový systém byl v provozu 24 hodin denně, vlastní záznam byl aktivován, byl-li v zorném poli kamer detekován pohyb. Ke smazání záznamů docházelo po naplnění pevného disku automaticky, a to od nejstaršího záznamu. V den místního šetření (provedeného inspektorem ÚOOÚ v rámci kontroly) byl nejstarší záznam uložený v řídicí jednotce starý 8 dnů.

Správní orgán I. stupně dále shledal, že subjekty údajů jsou na záznamech pořízených kamerovým systémem určitelné. Pořízené záznamy tedy obsahují osobní

údaje ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Obrazové informace získané kamerovým systémem byly systematicky zpracovávány prostřednictvím počítače a příslušného programového vybavení, přičemž výsledkem zpracování byly datové soubory, které obsahovaly osobní údaje subjektů údajů a byly uloženy na pevném disku počítače. Ve smyslu ustanovení § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů se tedy dle správního orgánu I. stupně jednalo o zpracování osobních údajů.

Správní orgán I. stupně konstatoval ohledně účelů sledovaných účastníkem řízení, že zpracování osobních údajů prostřednictvím kamerového systému směřovalo k naplnění těchto účelů: ochrana majetku účastníka řízení a hostů, zkvalitnění obsluhy a prevence před nežádoucími jevy (dle tvrzení účastníka řízení došlo v minulosti v prostorách restaurace ke krádeži dvou mobilů, vzrostlé květiny a v jednom případě bylo v prostorách toalety nalezeno větší množství použitých injekčních stříkaček).

Dále správní orgán I. stupně konstatoval, že zaměstnanci účastníka řízení byli seznámeni s provozem kamerového systému mimo jiné i prostřednictvím „Interní směrnice pro provoz kamerového systému v restauraci Zorbas“. Hosté restaurace byli dle zjištění správního orgánu I. stupně informováni o provozu kamerového systému prostřednictvím tří informačních tabulek, a to dvou tabulek s nápisem "Pozor! Objekt střežen průmyslovou kamerou" a tabulkou s nápisem "Pozor! Objekt elektronicky zabezpečen", které byly umístěny na dveřích vchodu do restaurace, dále v restaurační místnosti s barem (na lednici) a na dveřích v zadní části restaurační místnosti, které vedou do dalších provozních prostor restaurace, kde však kamery umístěny nebyly.

Správní orgán I. stupně dále konstatoval, že účastník řízení neprovedl od zahájení zpracování osobních údajů zaměstnanců a hostů restaurace Zorbas v roce 2004 až do 20. června 2008 registraci předmětného zpracování osobních údajů dle § 16 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů.

Správní orgán I. stupně ve světle konzistentního přístupu ÚOOÚ k problematice kamerových systémů konstatoval, že v případě kamerového systému se záznamem dochází ke zpracování osobních údajů ve smyslu § 4 písm. a) a e) zákona o ochraně osobních údajů. Na takové zpracování je pak nutno vztáhnout veškeré povinnosti stanovené tímto zákonem, přičemž za jejich plnění odpovídá účastník řízení jakožto správce osobních údajů ve smyslu § 4 písm. j) zákona o ochraně osobních údajů.

Dále správní orgán I. stupně posoudil plnění jednotlivých povinností stanovených zákonem o ochraně osobních údajů, konkrétně povinnosti zpracovávat osobní údaje pouze na základě zákonem předvídaného právního titulu vyjádřené v § 5 odst. 2, přičemž konstatoval, že v případě záznamu (zpracování osobních údajů) z kamer č. 1, 2, 3, 4, 5 a 7 zde není dán žádný právními předpisy uznaný důvod (právní titul). Správní orgán I. stupně v této souvislosti dodal, že jediným uvažovatelným právním titulem by byl § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů. Na základě provedeného testu proporcionality (srov. nálezn Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS. 4/94) nicméně došel správní orgán I. stupně k závěru, že zde není beze zbytku naplněna podmínka vyjádřená v části věty za středníkem tohoto ustanovení, tedy že předmětné zpracování osobních údajů nesmí být v rozporu s právem subjektů údajů na ochranu jejich soukromého a osobního života. Tento závěr učinil správní

orgán I. stupně především s ohledem na fakt, že v případě předmětného kamerového systému se jedná o soustavné a dlouhodobé monitorování osob v prostorech, které jsou přímo určeny k jejich setkávání a delšímu pobytu a jsou obecně považovány za místa sloužící k bližší socializaci. Správní orgán I. stupně proto konstatoval, že v posuzovaném případě nemůže zájem na ochraně majetku účastníka řízení a hostů restaurace převážit nad zájmem hostů a zaměstnanců na ochranu jejich soukromí, a že účastník řízení tedy porušil svým jednáním povinnost uloženou mu § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů.

V této souvislosti se správní orgán I. stupně zabýval také ustanovením § 316 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, které zaměstnavateli zakazuje bez závažného důvodu spočívajícího ve zvláštní povaze jeho činnosti narušovat soukromí zaměstnanců na pracovišti tím, že je podrobuje otevřenému či skrytému sledování. V tomto případě pak správní orgán I. stupně ve vztahu k provozu restaurace neshledal naplnění právě této podmínky. Případný souhlas zaměstnanců, jímž by bylo dle účastníka řízení možné § 316 odst. 2 zákoníku práce překonat, by byl dle správního orgánu I. stupně s odkazem na kogentnost tohoto ustanovení neúčinný.

S ohledem na běžnou aplikační praxi ÚOOÚ ohledně plnění informační povinnosti ve smyslu § 11 zákona o ochraně osobních údajů při zpracování osobních údajů kamerovými systémy došel správní orgán I. stupně k závěru, že ve vztahu k návštěvníkům restaurace nedocházelo k jejímu řádnému plnění, jelikož užitá prostředky (informační tabulky) neobsahovaly alespoň minimální náležitosti předvídané v tomto směru zákonem, tj. označení kontaktního místa, kde by návštěvník restaurace (subjekt údajů) mohl v plném rozsahu realizovat své právo na informace ve smyslu § 11 zákona o ochraně osobních údajů.

K oznamovací povinnosti dle § 16 zákona o ochraně osobních údajů správní orgán I. stupně uvedl, že originál Oznámení o zpracování osobních údajů ze dne 20. června 2008 nebyl na ÚOOÚ nalezen. Systém elektronického podávání registrací neumožňuje jednoznačné potvrzení, které by mohlo sloužit jako důkaz toho, že registrace byla podána, a došlo k její ztrátě např. technickou závadou systému, nebo naopak, že nebyla vůbec podána, a přiklonil se (v souladu se zásadou in dubio pro reo) proto k závěru, že tato skutečnost nemůže jít k tíži účastníka řízení. Oznámení o zpracování osobních údajů ze dne 20. června 2008 tak správní orgán I. stupně kvalifikoval jako řádně podané. Současně však konstatoval, že protiprávní stav ve vztahu k plnění, resp. neplnění povinnosti podle § 16 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů trval od roku 2004 až do 20. června 2008, neboť účastník řízení neoznámil svůj záměr osobní údaje zpracovávat před zahájením zpracování.

Správní orgán I. stupně tak ve věci došel k závěru, že účastník řízení zpracovával od roku 2004 prostřednictvím záznamu z kamerového systému osobní údaje svých zaměstnanců a hostů v restauraci Zorbas, a to kamerami č. 1 až 5 a 7, umístěnými v restauračních místnostech a kuchyni, a to bez jejich souhlasu, neinformoval subjekty údajů v plném rozsahu o shromažďování jejich osobních údajů a nesplnil do 20. června 2008 oznamovací povinnost podle zákona o ochraně osobních údajů, čímž porušil povinnosti uložené mu § 5 odst. 2, § 11 odst. 1 a § 16 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů a naplnil tak skutkové podstaty správních deliktů podle § 45 odst. 1 písm. e), f) a i) zmíněného zákona.

Proti shora uvedenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal účastník řízení v řádné zákonné lhůtě rozklad ze dne 30. června 2010. V rámci podaného rozkladu účastník řízení de facto navrhl rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnit tak, že účastník řízení nespáchal správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů (spočívající v porušení § 5 odst. 2 tohoto zákona), a že se pokuta uložená účastníkovi řízení snižuje. Na podporu svého návrhu účastník řízení uvedl, že ÚOOÚ nepřihlédl ke všem okolnostem týkajícím se instalace kamerového systému, a že způsobený následek, resp. škodlivost jednání účastníka řízení je malá až zanedbatelná – v této souvislosti se účastník řízení odkázal i na § 46 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů. Účastník řízení rovněž uvedl, že zaměstnanci se zpracováním osobních údajů prostřednictvím kamerového systému souhlasili, resp. sami monitorování požadovali, a že vůči nim byla v souladu se zákonem o ochraně osobních údajů řádně splněna informační povinnost. Dále účastník řízení konstatoval, že zákazníci vstupem do monitorovaných prostor vyslovovali konkludentní souhlas se zpracováním svých osobních údajů. Dle názoru účastníka řízení byla v tomto případě naplněna i podmínka uvedená v rámci § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, neboť případný zásah do práv subjektů údajů byl odůvodněn ochranou zdraví a majetku. Instalovaný kamerový systém plnil dle účastníka řízení i preventivní funkci, neboť zde dosud nedošlo k závažnějším incidentům. Účastník řízení taktéž uvedl, že zásah do soukromí subjektů údajů nepovažuje za rozsáhlý také proto, že restaurace je veřejným místem, kde je z povahy věci míra soukromí nižší. Jiné adekvátní řešení pro naplnění jím sledovaných účelů je přitom dle jeho mínění vyloučeno tím, že personál se primárně věnuje obsluze hostů, nikoli sledování dění v celém prostoru restaurace. V této souvislosti účastník řízení také zpochybnil pravomoc ÚOOÚ posuzovat přiměřenost zvolených prostředků pro zpracování osobních údajů – účastník řízení je toho názoru, že ÚOOÚ je oprávněn posuzovat pouze zákonnost, nikoli vhodnost těchto prostředků. Ve vztahu k zaměstnancům je zde navíc dle účastníka řízení dána i možnost aplikace § 316 odst. 3 zákoníku práce, neboť restaurace je veřejně přístupná a z toho vyplývá riziko ohrožení jak zaměstnanců a hostů, tak jejich majetku. V této souvislosti účastník řízení dále zmínil hmotnou zodpovědnost zaměstnanců a umístění restaurace v problémové lokalitě. K plnění informační povinnosti podle § 11 zákona o ochraně osobních údajů účastník řízení uvedl, že vůči zaměstnancům byla plněna řádně, a že po kontrole doplnil (ve smyslu stanoviska ÚOOÚ č. 1/2008) i údaje na informační tabulky - konkrétně informaci o správci osobních údajů. Současně však uvedl, že hosté měli možnost zeptat se na tyto informace obsluhy.

Odvolací orgán přezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu, včetně procesu, který předcházel jeho vydání, a dospěl k následujícím závěrům.

Předně odvolací orgán konstatuje, že v dané věci byl (zejména na základě podkladů shromážděných v průběhu kontroly) zjištěn skutkový stav v rozsahu, o němž nejsou důvodné pochybnosti – z hlediska doby uchování záznamu, umístění kamer, způsobu plnění informační povinnosti atd. Z hlediska sledovaných účelů lze nad uvedená zjištění učiněná správním orgánem I. stupně konstatovat, že ve vztahu k zaměstnancům účastník řízení přímo tvrdí, že docházelo k jejich sledování při výkonu práce, když uvádí, že k uplatnění hmotné odpovědnosti na pracovišti nikdy nedošlo, jelikož bylo možné prostřednictvím záznamu vždy dohledat, jak bylo s hodnotami nakládáno – v této souvislosti je třeba poukázat na to, že zpracování osobních údajů kamerou č. 6, která směřuje na pokladnu, nebylo hodnoceno jako

contra legem, jelikož v jejím případě je naplněna podmínka § 316 odst. 2 zákoníku práce.

Dále lze předeslat, že odvolací orgán se zcela ztotožňuje s východisky správního orgánu I. stupně, tedy s tím, že kamerový systém se záznamem podléhá regulaci dle zákona o ochraně osobních údajů, neboť jsou jeho prostřednictvím shromažďovány a dále uchovávány informace týkající se konkrétních, alespoň z části identifikovaných či identifikovatelných osob – jsou tedy zpracovávány osobní údaje ve smyslu definic vyjádřených v § 4 písm. a) a e) zákona o ochraně osobních údajů.

Obecně je kamerový systém třeba hodnotit jako celek sestávající se z dílčích částí - jednotlivých kamer a záznamového zařízení. Primárně je dle odvolacího orgánu třeba každou z kamer kamerového systému posoudit zvlášť z hlediska existence právního titulu a až následně se vyjádřit k tomu, zda kamerový systém jako takový je, či není možné provozovat, resp. kterou jeho část je, či není možné za daných podmínek provozovat. Plnění povinnosti registrační a povinnosti informační se pak vztahuje k takto hodnocenému kamerovému systému jako celku.

K otázce právního titulu pro provozování daného kamerového systému odvolací orgán uvádí, že v případě kamer č. 1, 2, 3, 4, 5 a 7 s ohledem na povahu sledovaných prostor a účastníkem řízení tvrzené případy škodlivého jednání, a fakt, že se jedná o pravidelná a obvyklá pracoviště jeho zaměstnanců, zde není dán žádný právními předpisy uznaný důvod – právní titul, na základě kterého by bylo možné osobní údaje prostřednictvím kamerového systému (při nastavení zjištěném kontrolou) zpracovávat.

K možnosti založit zpracování osobních údajů na § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů, tj. souhlasu subjektu údajů (zaměstnanců a klientů účastníka řízení), odvolací orgán konstatuje, že pro účely § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů musí mít projev vůle (souhlas) subjektu údajů náležitosti dle § 4 písm. n) a § 5 odst. 4 zákona o ochraně osobních údajů spolu s § 34 an. zákona č. 40/1964 Sb., Občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Musí jít o tzv. souhlas informovaný (k tomuto viz Stanovisko ÚOOÚ č. 2/2008 – Souhlas se zpracováním osobních údajů). V tomto případě však není reálně možné uvažovat o získání předchozího, informovaného souhlasu každé osoby, která se ve sledovaném prostoru vyskytne, resp. u zaměstnanců brání souhlasu relevantní ustanovení zákoníku práce. Účastníkem uváděné konkludentní srozumění na straně návštěvníků restaurace není pro tento případ dostačující. S odkazem na § 5 odst. 4 zákona o ochraně osobních údajů odvolací orgán v této souvislosti dodává, že správce musí být po celou dobu zpracování schopen souhlas se zpracováním osobních údajů prokázat.

Pro tento případ zpracování osobních údajů kamerovým systémem je tak jako o právními předpisy uznaném důvodu (právním titulu) pro zpracování osobních údajů možné uvažovat pouze o § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů. S odkazem na test proporcionality (srov. např. nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/94) v tomto případě však nedochází, zejména s ohledem na povahu prostor a míru soukromí, která je v jejich rámci od návštěvníků běžně očekávána, a to ani při zohlednění účastníkem řízení tvrzených incidentů, škodlivých jednání a dalších rizikových faktorů v tomto směru, k tomu, aby bylo možné konstatovat, že následek způsobený zpracováním osobních údajů kamerovým systémem jako vhodným a jediným objektivně srovnatelným (srovnatelně účinným) prostředkem, je menší,

nežli pozitivní efekt, který tento systém má.

Ve vztahu ke sledování zaměstnanců na pracovišti pak odvolací orgán – s odkazem na rozhodnutí Evropského soudního dvora ve věci Niemietz vs. Německo a Evropského soudu pro lidská práva ve věci Klass vs. Německo - dodává, že pro tuto skupinu subjektů údajů dochází § 316 zákoníku práce k modifikaci podmínky za středníkem uvedené v § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů. Pro možnost závěru, že lze zpracovávat osobní údaje na základě zmíněného právního titulu, je třeba, aby byla kumulativně naplněna i podmínka obsažená v § 316 odst. 2 zákoníku práce, tj. závažný důvod spočívající ve zvláštní povaze činnosti zaměstnavatele, resp. v případě, že je taková podmínka naplněna, je automaticky splněna i kategorie proporcionality v užším slova smyslu pro účely testu proporcionality ve vztahu k § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů. V tomto případě však došlo k naplnění zmíněných podmínek pouze u kamery č. 6 (kamera č. 8 směřuje na zadní vchod, je typově odlišná od zbytku systému a ani zpracování osobních údajů jejím prostřednictvím nebylo shledáno jako protiprávní).

K možnosti překonat limity uložené zaměstnavateli v § 316 odst. 2 zákoníku práce souhlasem zaměstnance, anebo vzájemnou dohodou, odvolací orgán poznamenává, že od tohoto ustanovení zákoníku práce se nelze, jelikož se s odkazem na § 2 odst. 1 zákoníku práce jedná o ustanovení kogentní, odchýlit – v tomto případě není možné platně souhlas udělit, neboť by se jednalo o (relativně) neplatný právní úkon.

Vedle uvedeného pak odvolací orgán dodává, že s ohledem na dobu trvání protiprávního stavu je v této souvislosti pro posouzení legálnosti jednání účastníka řízení ve směru ke zpracování osobních údajů jeho zaměstnanců relevantním právním předpisem i zákon č. 65/1965 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, a to konkrétně pro protiprávní stav v období od roku 2004 do 1. ledna 2007. Skutečnost, že zákon č. 65/1965 Sb. neobsahoval ustanovení obdobné § 316 zákoníku práce, však nic nemění na tom, že ani pro tento případ nebylo možné aplikovat právní titul § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, jelikož ani tak, s odkazem na shora zmíněná rozhodnutí, nedošlo k naplnění podmínky obsažené ve větě za středníkem tohoto ustanovení, která je jeho součástí již od počátku účinnosti zákona o ochraně osobních údajů.

V této souvislosti odvolací orgán k argumentu účastníka řízení, že ÚOOÚ nemá pravomoc posuzovat přiměřenost, resp. vhodnost zvolených prostředků zpracování, nýbrž pouze jejich zákonnost, uvádí následující. ÚOOÚ nikdy neposuzoval a nezpochyboval v obecné rovině legálnost kamerového systému a ani jiného prostředku ke zpracování osobních údajů. Tato pravomoc mu v žádném případě nepřísluší. ÚOOÚ je povolán k tomu, aby vykonával dozorovou pravomoc nad zpracováním osobních údajů, ať již je prováděno jakýmkoli prostředky. Při posuzování legálnosti zpracování osobních údajů pak ÚOOÚ hodnotí plnění všech správcí uložených povinností, stejně tak jako pro případy právního titulu dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů v tomto kontextu s odkazem na test proporcionality i vhodnost, nutnost a proporcionalitu (v užším smyslu) prostředků užitých ke zpracování a následků způsobených ve vztahu k chráněnému zájmu.

Ohledně plnění, resp. neplnění informační povinnosti odvolací orgán uvádí, že se v tomto ztotožňuje se závěry správního orgánu I. stupně. Na účastníka řízení se informační povinnost vyjádřená § 11 odst. 1 a 2 vztahuje v plném rozsahu, nicméně

s ohledem na specifika zpracování osobních údajů prostřednictvím kamerového systému je zřejmé, že její realizace (tj. poskytnutí všech informací uvedených ve zmíněných ustanoveních, a to ještě předtím, než dojde ke zpracování osobních údajů daného subjektu údajů, tj. de facto před vstupem do monitorovaných prostor) není možná jiným způsobem, nežli prostřednictvím informačních tabulek obsahujících základní informace a odkaz na správce osobních údajů, resp. odkaz na způsob, jak získat informace v plném rozsahu předvídaném zákonem (k tomu viz stanovisko ÚOOÚ č. 1/2008). Obsah informačních tabulek zjištěný v rámci provedené kontroly však nenaplnuje ani toto minimum – subjekty údajů neměly možnost zjistit, kdo předmětný kamerový systém provozuje, resp. kde získají potřebné informace. V této souvislosti je nutno zdůraznit, že informační povinnost dle zákona o ochraně osobních údajů vyžaduje aktivní přístup na straně správce osobních údajů, nikoli subjektu údajů. Návštěvníci restaurace tedy nebyli povinni zjišťovat, zda a do jaké míry je o parametrech předmětného kamerového systému bude informovat personál restaurace.

Stejně tak odvolací orgán souhlasí se závěry správního orgánu I. stupně v případě oznamovací povinnosti – protiprávní stav, tj. neplnění registrační povinnosti dle § 16 zákona o ochraně osobních údajů trval od roku 2004 do 20. června 2008, kdy mělo být ÚOOÚ, dle účastníkem řízení předložené kopie, doručeno prostřednictvím registračního systému jeho oznámení o zpracování osobních údajů předmětným kamerovým systémem. K tomuto pak odvolací orgán konstatuje, že oznamovací povinnost je však nutno realizovat předtím, než je zamýšlené zpracování osobních údajů zahájeno, což se v daném případě prokazatelně nestalo.

Odvolací orgán tak po posouzení spisového materiálu dospěl ke stejným závěrům jako správní orgán I. stupně, tedy že v souvislosti se zpracováním osobních údajů prostřednictvím kamerového systému účastník řízení naplnil skutkové podstaty správních deliktů dle § 45 odst. 1 písm. e), f) a i) zákona o ochraně osobních údajů. Časové vymezení skutku (protiprávního stavu) v případě porušení povinností podle § 5 odst. 2 a § 11 zákona o ochraně osobních údajů je s odkazem na vyjádření účastníka řízení ze dne 27. května 2010, dle kterého v současné době kamerovým systémem již záznam nepožizuje, a spisový materiál od roku 2004 do ukončení kontroly, tj. do dne 2. listopadu 2009.

K argumentaci účastníka řízení § 46 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů odvolací orgán uvádí, že předmětem tohoto řízení je posouzení legálnosti zpracování osobních údajů, jak bylo zjištěno kontrolou a v průběhu správního řízení, tj. posouzení legálnosti zpracování osobních údajů předmětným kamerovým systémem v období od roku 2004 do 2. listopadu 2009, resp. ohledně oznamovací povinnosti do 20. června 2008. Liberační důvod podle § 46 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů se vztahuje na případy, kdy před jednáním – nikoli tedy nápravou ex post – pachatel vynaloží veškeré úsilí, které bylo (za daných okolností) po něm možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. Prokázání naplnění liberačního důvodu je na obviněném, tzn., že obviněný musí pro tento případ splnit svou povinnost tvrzení a následně unést důkazní břemeno k prokázání svých tvrzení.

Z povahy věci je však zřejmé, že ve vztahu k účastníkem řízení spáchaným správním deliktům, resp. povinnostem, které svým jednáním porušil, nelze o naplnění liberačního důvodu uvažovat. Informační a registrační povinnost jsou silně formalizované, resp. právní úprava je v tomto směru jednoznačná a podrobná

a účastník řízení si měl být těchto povinností vědom již před započítáním zpracování (s odkazem na zásadu „neznalost zákona neomlouvá“). Rovněž je nesporné, že v jeho možnostech bylo obě povinnosti řádně splnit. Ohledně právního titulu pro zpracování osobních údajů odvolací orgán dodává, že s ohledem na povahu sledovaných prostor a absenci zákonného zmocnění pro zpracování osobních údajů kamerovým systémem muselo být účastníku řízení v kontextu relevantní právní úpravy zřejmé, že svým jednáním zákon poruší. V daném případě tak dle odvolacího orgánu nelze uvažovat o žádné skutečnosti, která by účastníku řízení umožňovala odvolat se na § 46 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů.

Konečně pak v této souvislosti k účastníkem řízení tvrzenému ohledně míry škodlivosti jeho jednání, resp. způsobenému následku odvolací orgán s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu 5 As 104/2008 – 45 uvádí, že již samo naplnění skutkové podstaty správního deliktu v sobě nese nutnou minimální míru škodlivosti. Jedině v případě zásadní okolnosti svědčící ve prospěch jednání pachatele je možné dojít k závěru, že zde absentuje materiální stránka správního deliktu, tzn., že předmětný čin není správním deliktem. V tomto případě však škodlivost jednání účastníka řízení umocňuje fakt, že protiprávní stav trval relativně dlouhou dobu, že míra soukromí, kterou požívají osoby v rámci prostor, které účastník řízení monitoroval (restaurační zařízení, které slouží k bližší socializaci a v jeho rámci je návštěvníky legitimně očekávána míra soukromí ve vyšší míře, nežli na jiných místech; obvyklá a pravidelná pracoviště zaměstnanců viz judikatura ESD a ESLP shora), je značně vysoká, a dále to, že se účastník řízení dopustil několika správních deliktů. K tomuto odvolací orgán poznamenává, že maximální výše pokuty pro tento případ činí až 5.000.000 Kč. Pokuta uložena účastníku řízení je tak při spodní hranici zákonné sazby.

Výši sankce tak s ohledem na dobu trvání protiprávního stavu, povahu sledovaných prostor a v té souvislosti míru zásahu do soukromí subjektu údajů, osobu účastníka řízení, který je podnikatelem, tj. profesionálem, který má znát relevantní právní úpravu týkající se jeho podnikání a všech s tím souvisejících činností, považuje odvolací orgán za adekvátní způsobenému následku.

Z hlediska procesní stránky věci odvolací orgán neshledal žádná pochybení ani nedostatky.

Na základě všech výše uvedených skutečností rozhodl odvolací orgán tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, tj. rozklad účastníka řízení se zamítá.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, nelze odvolat.

Praha 10. srpna 2010

otisk úředního razítka

RNDr. Igor Němec, v. r.
předseda

Za správnost vyhotovení:
Martina Junková